

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl soudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: J. V.
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2020, ve věci invalidního důchodu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 5 050 Kč, které mu budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. České republice se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020 zamítla žádost žalobce o invalidní důchod. Žalobce podal proti rozhodnutí „Stížnost proti zamítnutí plného invalidního důchodu“ posouzenou žalovanou podle obsahu jako námitky, které žalovaná rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) zamítla a prvostupňové rozhodnutí ze dne 16. 6. 2020 potvrdila. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že žalobce se stal podle posudkových závěrů invalidním ke dni 12. 11. 2014, ale nesplňoval podmínku potřebné doby pojištění.
2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. V žalobě poukázal na to, že již 28 let má nekontrolovatelný únik stolice a moči. Dále uvedl, že dne 14. 9. 1992 utrpěl pracovní úraz, původ má v poškození bederní páteře, osteochondroza meziobratlových plotének bederní páteře, lumboischiadický syndrom. Má za to, že bylo manipulováno s lékařskými vyšetřeními, posudky LPK a došlo k „vykrádání lékařských vyšetření ze zdravotnické dokumentace“. Žalobce žádal také odškodnění ve výši 25 000 000 Kč. V doplnění žaloby doručeném soudu dne 30. 12. 2020 (č. l. 7) žalobce namítl, že došlo k manipulaci s odpracovanými roky v hornictví, bez zápočtového listu by jej v roce 1983 na šachtu nevzali a v zápočtovém listu byla všechna dosavadní zaměstnání. Následně dodal, že nezná důvod, proč mu nebylo placeno sociální pojištění, z renty platil každý měsíc 25 let daň.
3. Žalobci byl usnesením ze dne 1. 7. 2021 ustanoven k ochraně jeho zájmů zástupce z řad advokátů, který u jednání dne 1. 11. 2021 zpochybnil závěr žalované o datu vzniku invalidity s tím, že v případě zjištění dřívějšího vzniku invalidity bude dána také jiná relevantní doba, za kterou se bude zjišťovat splnění podmínky doby pojištění. Krajský soud vyhodnotil toto doplnění jako přípustný žalobní bod, protože žalobce již v žalobě poukazoval na to, že problémy trpí 28 let a z kontextu jeho podání lze dovodit, že již žaloba obsahovala zárodek žalobního bodu spočívajícího v dřívější době vzniku invalidity.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zdůraznila, že pro přiznání invalidního důchodu je nezbytné, aby byly splněny obě podmínky, tedy jak vznik invalidity, tak i získání potřebné doby pojištění, což se v případě žalobce nestalo. Žalobce nesouhlasí s tím, že by nesplňoval potřebnou dobu pojištění, aniž by však na podporu svých tvrzení uvedl více. Dále žalovaná ve vyjádření zdůraznila, že podle posudkových závěrů vznikla u žalobce invalidita až ke dni 12. 11. 2014. Žalovaná navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
5. Krajský soud usnesením ze dne 14. 9. 2021 (č. l. 33) vyloučil řízení o nároku žalobce na odškodnění ve výši 25 000 000 Kč k samostatnému projednání. Předmětem řízení zůstal přezkum napadeného rozhodnutí.

6. Ze správního (dávkového) spisu žalobce krajský soud předně zjistil, že žalobce se domáhá přiznání invalidního důchodu již dlouhodobě a opakovaně. Poprvé o invalidní důchod požádal již v roce 1994 a v řízení poukazoval především na pracovní úraz ze dne 14. 9. 1992, pro který není schopen práce v dole a nelze jej zaměstnat ani na povrchu. Podle závěru OSSZ v Karviné ale žalobce nebyl shledán invalidním (ani částečně), neboť při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu byl schopen vykonávat jiné než dosavadní zaměstnání s podstatně menšími požadavky na fyzické schopnosti. Nešlo o zaměstnání zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání a byl schopen jej vykonávat bez zcela mimořádných podmínek a bez předpokladu vážného zhoršení zdravotního stavu. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu značně nestěžoval obecné životní podmínky. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 1995 žalovaná žádost žalobce zamítla. Proti zamítavému rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek u soudu. Pro účely soudního řízení byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, ale ani podle jejího posudku ze dne 10. 5. 1995 nebyl shledán plně ani částečně invalidním. Rovněž další žádost o invalidní důchod žalovaná zamítla, přičemž podle záznamu o jednání OSSZ v Karviné ze dne 15. 2. 1996 nebyl žalobce plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy číslo 2 k vyhlášce číslo 284/1995 Sb. v tehdy platném znění, podle kapitoly XV. oddílu G položky 13b toliko 25 %. Dne 11. 9. 1996 podal žalobce další žádost o invalidní důchod a podle záznamu o jednání ze dne 17. 10. 1996 nebyl shledán plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle kapitoly XV. oddílu G, položky 13b 25 % s tím, že tento pokles byl zvýšen o dalších 5 % na celkových 30 %. Rozhodnutím ze dne 3. 12. 1996 žalovaná žádost žalobce o plný invalidní důchod zamítla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek k soudu, ale ani podle posudkového závěru PK MPSV nebyl shledán plně či částečně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly XV. oddílu G položky 13b na 20 %. Poté žalobce požádal o invalidní důchod v roce 2002. Podle záznamu o jednání ze dne 1. 7. a 8. 7. 2002 dospěla OSSZ v Karviné k závěru, že žalobce nebyl plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil 25 % podle kapitoly XV. oddílu H položky 15 písm. b) přílohy číslo 2 k vyhlášce číslo 284/1995 Sb. v tehdy platném znění. Žádost žalobce o invalidní důchod byla proto rozhodnutím žalované ze dne 23. 7. 2002 zamítnuta. Žalobce opětovně požádal o plný invalidní důchod a také tuto jeho žádost žalovaná zamítla, a to rozhodnutím ze dne 14. 7. 2005. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2006 č. j. 20 Cad 49/2005 - 33 zamítl a následně podanou kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 2. 2007 č. j. 4 Ads 65/2006 - 73. Důvodem nevyhovění žádosti žalobce o invalidní důchod a následně žalobě či kasační stížnosti byly posudkové závěry, podle kterých činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce „pouze“ 25 %.
7. Další nárok na invalidní důchod uplatnil žalobce dne 26. 9. 2014 a žádal o přiznání invalidního důchodu od 1. 4. 1995. Žalobce sice byl v řízení shledán invalidním od 12. 11. 2014, ale protože nesplnil podmínku doby pojištění, tak žalovaná jeho žádost rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015 zamítla. Žalobce totiž získal v rozhodném období, tj. v době od 12. 11. 2004 do 11. 11. 2014 pouze 3 roky a 1 den pojištění a v době od 12. 11. 1994 do 11. 11. 2014 pouze 4 roky a 295 dnů pojištění. Uvedený závěr byl potvrzen v námitkovém řízení a také

podanou žalobu a kasační stížnost soudy zamítly (viz rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2016 č. j. 18 Ad 45/2015 - 43 a Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č. j. 6 Ads 40/2016 - 20). Jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce od 12. 11. 2014 bylo zjištěno zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII oddílu E položce 1c přílohy k vyhlášce číslo 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále též „vyhláška o posuzování invalidity“) (vertebrogení algický syndrom v oblasti bederní páteře s poruchou statodynamiky na podkladě degenerativních změn s radikulopatií) a míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 35 %.

8. Ze správního spisu se dále podává, že dosud poslední žádost podal žalobce dne 4. 2. 2020 a požádal opět o přiznání invalidního důchodu od 1. 4. 1995. Pro účely řízení o přiznání invalidního důchodu byl zdravotní stav žalobce posouzen lékařkou OSSZ Karviná se závěrem, že žalobce nebyl v době od 1. 4. 1995 do 11. 11. 2014 invalidní. Invalidní se stal až od 12. 11. 2014 s tím, že rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII odd. E položce 1c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a míru poklesu pracovní schopnosti stanovila lékařka na 35 %. Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020 žádost žalobce zamítla pro nesplnění podmínek podle § 29 odst. 1 písm. a) a b), § 37 odst. 1 písm. a) a b) zákona číslo 100/1988 Sb., pro nesplnění podmínek podle § 39 odst. 1 písm. a) a b), § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009 a § 38 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona, ve znění pozdějších předpisů. Podle odůvodnění rozhodnutí vyšla žalovaná z posudku OSSZ Karviná, podle kterého se stal žalobce invalidní až od 12. 11. 2014 a v rozhodném období od 12. 11. 2004 do 11. 11. 2014 (jakož i od 12. 11. 1994) získal pouze 3 roky a 1 den pojištění. Proti rozhodnutí podal žalobce námitky. V průběhu námitkového řízení posoudila zdravotní stav žalobce lékařka žalované se shodným závěrem (včetně data vzniku invalidity žalobce), jako v případě OSSZ Karviná. Konkrétně byly podle posudkového závěru v době od 1. 4. 1995 do 31. 12. 1995 rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce artróza obou loketních kloubů a stav po úrazu levého kolene s parciálním odstraněním vnitřního menisku, nešlo ale o invaliditu plnou ani částečnou. Žalobce byl při zjištěném zdravotním stavu schopen výkonu soustavného zaměstnání v plném pracovním úvazku, bez nebezpečí zhoršování zdravotního stavu výkonem zaměstnání a bez podstatného poklesu výdělku. Stav značně neztěžoval obecné životní podmínky. V době od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2009 byl rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce stav po odstranění menisku levého kolenního kloubu s dobrou stabilitou a rozsahem pohybu v kolenním kloubu s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti 10 % byla navýšena vzhledem k dalšímu postižení o 10 % na celkových 20 %. Zdravotní postižení nebylo takového stupně a rozsahu, aby odůvodňovalo stanovení vyšší míry poklesu pracovní schopnosti. V době od 1. 10. 2010 do 11. 11. 2014 bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce lehké funkční omezení levého kolene s mírou poklesu pracovní schopnosti 10 %, navýšenou vzhledem k dalšímu zdravotnímu postižení na 20 %. Od 12. 11. 2014 je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce vertebrogení algický syndrom v oblasti bederní páteře na podkladě degenerativních změn s poruchou statiky a dynamiky a s chronickou radikulopatií L5 a S1 zleva. Uvedené postižení podřadila lékařka žalované shodně jako lékařka OSSZ a ve shodě s ní určila také míru poklesu

pracovní schopnosti žalobce na 35 %. Vznik invalidity právě ke dni 12. 11. 2014 je podle posudkové lékařky určen neurologickým vyšetřením, které dokládá popsanou poruchu zdravotního stavu.

9. Krajský soud doplnil dokazování o posouzení zdravotního stavu žalobce příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Z jejího posudku ze dne 10. 12. 2021 krajský soud zjistil, že komise zasedala ve složení předseda, další lékař z oboru neurologie a tajemník. Z nalézací části posudku považuje krajský soud dále za podstatné, že posudková komise měla k dispozici zdravotnickou dokumentaci praktické lékařky MUDr. K. a řadu dalších lékařských zpráv od roku 1992. Podle diagnostického souhrnu se v případě zdravotních potíží žalobce jedná o vleklý bolestivý páteřní syndrom při degenerativních změnách zejména v oblasti bederní páteře s poruchou statodynamiky, chron. radikulopatie L5-S1 oboustranně, lehkou dist. senzomotorickou polyneuropatii dolních končetin, artrózu loktů (více vpravo), artrózu ramenních kloubů st. I. a II. bez omezení hybnosti, syndrom karpálního tunelu, stav po úrazu levého bérce kolenního kloubu ze dne 14. 9. 1992 s tím, že hojení je komplikováno flebotrombózou levého bérce, stav po artroskopii levého kolenního kloubu ze dne 22. 7. 1993 a stav po reartroskopii levého kolenního kloubu ze dne 21. 6. 1994. Podle posudkového závěru žalobce trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, ale až do 11. 11. 2014 nebyl invalidní. Posudková komise se ztotožnila se závěrem lékařů OSSZ a žalované s tím, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je od 12. 11. 2014 vertebrogenní algický syndrom v oblasti bederní páteře na podkladě degenerativních změn s poruchou statiky a dynamiky a chronickou radikulopatií L5 a S1 zleva (podle průkazného neurologického vyšetření ze dne 12. 11. 2014). Uvedené postižení podřadila posudková komise pod zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. odd. E položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na 35 %.
10. Krajský soud po doplnění dokazování o posudek příslušné PK MPSV v Ostravě přezkoumal u ústního jednání napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalované, kterým nebyl žalobci přiznán invalidní důchod (resp. potvrzující rozhodnutí o námitkách).
12. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu; v uvedeném znění platilo citované zákonné ustanovení od 1. 1. 2010. Invalidita (plná nebo alespoň částečná) byla (logicky) nutnou podmínkou pro přiznání nároku na invalidní důchod (plný nebo částečný) také podle § 38 a § 43 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009 a podle § 29 zákona číslo 100/1988 Sb., ve znění účinném ke dni 1. 4. 1995.

13. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %; v tomto znění platí (je účinné) citované zákonné ustanovení od 1. 1. 2010 (od účinnosti zákona číslo 306/2008 Sb.). Do té doby byl podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 % a podle § 37 odst. 2 zákona číslo 100/1988 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 1995) byl částečně invalidní, jestliže pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl schopen vykonávat zaměstnání jen za zvlášť ulehčených pracovních podmínek nebo jiné než dosavadní zaměstnání s podstatně menšími požadavky na fyzické nebo psychické schopnosti, a v důsledku toho jeho výdělek podstatně poklesl.
14. Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (v rozhodném znění), potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku a) do 20 let méně než jeden rok, b) od 20 let do 22 let jeden rok, c) od 22 let do 24 let dva roky, d) od 24 let do 26 let tři roky, e) od 26 let do 28 let čtyři roky a f) nad 28 let pět roků.
15. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění (v rozhodném znění), potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
16. Z podmínek nároku na invalidní důchod stanovených v § 38 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nesplnil žalobce podmínku potřebné doby pojištění. Jak se podává z citovaných zákonných ustanovení, tak u pojištěnce ve věku nad 28 let (což je případ žalobce), činí potřebná doba pojištění 5 let [§ 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění] a zjišťuje se za dobu posledních 10 let před vznikem invalidity, přičemž u pojištěnce staršího 38 let (rovněž případ žalobce) se tato podmínka považuje za splněnou též, byla-li doba pojištění získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity s tím, že potřebná doba pojištění činí v takovém případě 10 let. Dobu pojištění lze získat také v období 10 let po vzniku invalidity.
17. Určení okamžiku vzniku invalidity je otázkou odborně medicínskou, k níž nemají soud ani příslušné správní orgány potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k subjektům, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro účely správního řízení jsou těmito subjekty ze zákona okresní správa sociálního zabezpečení a žalovaná (§ 8 odst. 1 a 9 zákona číslo 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) a pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob podle § 4 odst. 2 téhož zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí (MPSV), které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek posudkové komise MPSV pak správní soud hodnotí jako

každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.

18. V přezkoumávané věci byl okamžik vzniku invalidity žalobce zjištěn ke dni 12. 11. 2014. Na tomto závěru se shodli jak posudkoví lékaři OSSZ a žalované, tak Posudková komise MPSV. Posudek PK MPSV hodnotí krajský soud jako přesvědčivý a úplný. Posudková komise se v něm srozumitelně vypořádala s vývojem zdravotních potíží žalobce od 1. 4. 1995 a uvedla, z jakých důvodů nelze žalobce v jednotlivých časových obdobích od 1. 4. 1995 do 11. 11. 2014 považovat za invalidního. Nutno dodat, že ke shodnému závěru ohledně vzniku invalidity žalobce dospěli posudkoví lékaři již v předchozím řízení a jejich závěry obstály v soudním přezkumu. Stejně tak je třeba dodat, že invalidita žalobce byla v minulosti posuzována opakovaně se shodným závěrem, že v době před 12. 11. 2014 žalobce invalidním nebyl, ať již v režimu zákona číslo 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, nebo zákona o důchodovém pojištění (ve znění účinném do 31. 12. 2009 i v aktuálním znění). V nyní souzené věci nebyla zjištěna žádná nová okolnost, která by byla důvodem pro přehodnocení předchozích závěrů. Krajský soud ani neshledal důvod doplňovat dokazování ohledně bližšího posouzení akcentovaného úniku stolice. Posudková komise se tímto problémem zabývala na straně 9 posudku ze dne 10. 12. 2021 (č. l. 55v) a mimo jiné konstatovala, že při hospitalizaci od 13. 4. 1992 do 11. 5. 1992 byl vyšetřen celý gastroenterologický trakt, ale diarrhoe nebyla verifikována, byl objektivizován funkční dyspeptický syndrom se segment. bulbitidou s pylorospasmem a byla doporučena nedráždivá strava. Případné došetření není komisi známo, stejně tak nebylo doloženo vyšetření v proktologické ambulanci, které bylo žalobci doporučeno v nálezů MUDr. S. ze dne 16. 10. 2014. Podle posudkové komise tak nelze zjistit a posudkově zhodnotit faktický stav, navíc v celé dokumentaci není ani doložen předpis inkont. pomůcek. Uvedené považuje krajský soud za dostačující pro závěr, že na základě dostupných informací již nelze zpětně určit, zda únik stolice mohl být příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce v době před 12. 11. 2014 a důvodem pro dřívější vznik invalidity. V této souvislosti krajský soud opětovně poukazuje na skutečnost, že žalobce byl od roku 1992, kdy u něj mělo k potížím s únikem moči a stolice docházet, opakovaně posuzován posudkovými lékaři, ale až do 12. 11. 2014 u něj nebyla invalidita zjištěna (prokázána). Krajský soud proto uzavírá, že vznik invalidity žalobce až ke dni 12. 11. 2014 považuje za objektivně zjištěný a pro účely tohoto soudního přezkumu za prokázaný.
19. Pro úplnost krajský soud dodává, že v řízení nebylo ani prokázáno (nevyplývá to z žádného posudku), že by invalidita žalobce vznikla v příčinné souvislosti s tvrzeným pracovním úrazem levého kolenního kloubu, který měl žalobce utrpět v roce 1992.
20. Okamžik vzniku invalidity je pak podle § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění relevantní pro určení rozhodného období, za které se zjišťuje potřebná doba pojištění. Tou je v případě žalobce doba 10 let před vznikem invalidity, ve které se vyžaduje splnění doby pojištění alespoň v délce 5 let, případně doba 20 let před vznikem invalidity, v jejímž rámci je třeba mít splněnou dobu pojištění 10 let. Podle

prvostupňového rozhodnutí ze dne 16. 6. 2020 má žalobce za posledních 20 let (od 12. 11. 1994 do 11. 11. 2014) splněnou dobu pojištění pouze v délce 3 let a 1 dne. Uvedený závěr nebyl v soudním řízení vyvrácen. Žalobce sice namítal manipulaci s odpracovanými roky v hornictví, ale žádné konkrétní zpochybnění závěru žalované neuvedl, navíc na tuto námitku navázal tím, že by jej do dolu na šachtu v roce 1983 nevzali. Nelze tak předpokládat, že by žalobce touto námitkou vyvracel závěry o době pojištění od roku 1994. Za další zárodek námitky ve vztahu k době pojištění lze považovat doplnění žaloby datované 4. 1. 2021 (č. 1. 8), ve kterém žalobce tvrdil, že nezná důvod, proč mu nebylo placeno sociální pojištění a že z renty platil každý měsíc 25 let daň, z čehož lze dovodit námitku, že doba, po kterou mu byla vyplácena tzv. renta, by měla být považována za dobu pojištění pro účely splnění podmínek nároku na invalidní důchod. Doba pobírání náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti ale sama o sobě nezakládá účast na důchodovém pojištění ve smyslu § 5 a § 6 zákona o důchodovém pojištění a není tak dobou pojištění podle § 11 až § 13 téhož zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, č. j. 33 Ad 32/2015 - 32, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS 8/2018 pod číslem 3759/2018 Sb. NSS). Nebylo ani tvrzeno, že by žalobce potřebnou dobu pojištění získal kdykoliv po vzniku invalidity.

21. Krajský soud zdůrazňuje, že nijak nezpochybňuje skutečnost, že žalobce trpí velkým množstvím onemocnění, se kterými jsou spojena značná omezení a obtíže v jeho každodenním životě. Tento závěr je zřejmý ze všech posudků, které byly (nejen) v rámci tohoto řízení vyhotoveny. Je nepochybné, že se v případě žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění. V řízení však nebylo prokázáno splnění všech zákonných podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod. Za této situace nelze než uzavřít, že závěr žalované o tom, že žalobce nárok na invalidní důchod nemá, obstojí a žalobci se jej nepodařilo v řízení vyvrátit ani zpochybnit. Za této situace krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Krajský soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v řízení neúspěšný žalobce takové právo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá a ani procesně úspěšné žalované jej v tomto typu řízení nelze podle § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.
23. Žalobci byl usnesení krajského soudu ze dne 1. 7. 2021 ustanoven zástupce z řad advokátů, jehož odměnu a hotové výdaje hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši určené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za 4 úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, účast u jednání posudkové komise a účast u soudních jednání ve dnech 1. 11. 2021 a 24. 1. 2022) po 1 000 Kč podle § 9 odst. 2 a § 7 bodu 3 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené úkony ve výši 1 050 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu [první úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) byl společný pro dvě tehdy ještě spojené věci, proto má za něj zástupce žalobce právo na paušální náhradu ve výši 150 Kč – druhou část paušální náhrady za uvedený úkon právní služby přiznal krajský soud zástupci žalobce v usnesení ze dne 30. 9. 2021 ve věci sp. zn. 20

[Zadejte text.]

Ad 16/2021]. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 5 050 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

24. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což již bylo zohledněno při rozhodování o ustanovení zástupce) a žalovaná byla v řízení úspěšná, pročež ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. ledna 2022

JUDr. Martin Láníček
soudce